

Et og Tredivte Møde.

Fredagen den 12te Januar 1883 Kl. 2¹/₄.

Protokollen for forrige Møde blev oplæst og vedtagen.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Justitsministeren fremsætter: Forslag til Lov om Behandlingen af Sindsfyge og Landsfvage.

Justitsministeren (Nellemann): Nærværende Lovforslag gaar ud paa at indføre en Kontrol ved Sindsfyges og Landsfvages Behandling, som ikke hidtil har eksisteret. Saaledes som Forholdene hidtil her i Landet have udviklet sig, har der heller ikke hidtil været nogen særlig Trang til en saadan Kontrol, idetmindste ikke i nogen fremtrædende Grad, af den Grund, at al Behandling af Sindsfyge jo hidtil saa godt som udelukkende er foregaaet i Anstalter, som enten ligefrem ere Statsanstalter og for saa vidt staa under Statens Tilsyn og Kontrol eller dog i alt Fald kommunale Anstalter, der altsaa ogsaa staa under offentlige Autoritets Tilsyn og Kontrol. Derimod har der jo indtil den nyere Tid ikke i noget synderligt Omfang her i Landet været kjendt til Behandling af Sindsfyge i private Anstalter. Nu begynde imidlertid saadanne private Sindsfygeanstalter, om de end ikke endnu ere ret store, dog at opstaa hist og her i Landet; der er allerede et Par Stykker, som have et ikke lille Antal Sindsfyge, og der er ikke saa faa Steder, hvor der haves 2—3 Sindsfyge i Pension. Det er jo indlysende, at et saadant Forhold ikke kan tilstedes, uden at der maa udøves Kontrol dermed i flere Henseender, og saa snart som en saadan Udvikling kommer frem — det er jo muligt, at det efterhaanden vil blive mere og mere almindeligt, at der saaledes danner sig mindre private Asyls her i Landet, ligesom Tilfældet jo er andre Steder i Verden — er det nødvendigt at træffe nye, bestemte Foranstaltninger til at kontrollere og regulere deslige Anstalter. Det er det, som Lovforslaget gaar ud paa, at de Anstalter, der skulle være under Kontrol, ere alle Anstalter, der ere bestemte til at mod-

tage Sindsfyge og Landsfvage enten til Forpleining eller til Behandling eller til Undervisning, forsaavidt Undervisningen er forbunden med Ophold paa Stedet; ved Undervisning tænkes naturligvis paa de Landsfvage, ikke paa de Sindsfyge. Alle saadanne Anstalter skulle altsaa falde ind under Lovens Bestemmelser, og de gaa da navnlig ud paa, at saadanne Anstalter ikke kunne oprettes uden det Offentliges Sanktion, for at det fra Begyndelsen af kan paases, hvorvidt den, der staar i Spidsen for en saadan Anstalt, er en Person, hvem Sligt nok kan betros, og dernæst ogsaa, om de Lokalteter, hvori han har til Hensigt at have de Sindsfyge, ere af en saadan Befæstethed, at det i hygieinisk Henseende er forsvareligt at have dem der. Dernæst er det Meningen, at disse Anstalter skulle vedblive at være under stadig Kontrol, selv efterat de ere blevne oprettede, en Kontrol, som skulde udøves ved de mindre Anstalter af Distriktslægen og ved de større af Stiftsfysikus, ligesom det ogsaa er foreslaaet, at Anstalterne skulle være pligtige til at have et fast Vægttilsyn, de, der give sig ud for Helbredelsesanstalter, saaledes, at der er en Væge paa Anstalten, og de Anstalter, der blot give sig ud for at være Asyls, saaledes, at der er en nærboende Væge engageret til at have stadigt Tilsyn med Anstalten. Dernæst er det foreslaaet, for at forhindre den Slags Misbrug, som man andetsteds undertiden har hørt omtale, at Folk indsættes i en saadan Anstalt, uden i Virkeligheden at være sindsfyge eller dog saa sindsfyge, at et saadant Indgreb i deres personlige Frihed er nødvendigt, at Ingen kan modtages til Behandling eller Forpleining i saadanne Anstalter uden Attest fra en autoriseret Væge, og uden at der, hver Gang Nogen modtages i Anstalten, skal gives Tilsynet Underretning derom. Dernæst er der nogle nærmere Bestemmelser om Behandlingen af de Sindsfyge, sigtende til at forebygge, at de gjøres til Gjenstand for raa og barbarisk Behandling, ligesom der er nogle Bestemmelser om Forpligtelsen for Tilsynet til ikke blot af og til, naar det selv finder det nødvendigt, men ogsaa til visse bestemte Gange om Aaret at foretage Undersøgelser paa Stedet af Anstaltens Tilstand og de Personer, der befinde sig i den. Disse Bestemmelser ere altsaa nærmest beregnede paa at finde Anvendelse paa Alt, hvad man med eet Ord kunde kalde private Anstalter af denne Natur. Derimod er det ikke Meningen, at de skulle være ligefrem anvendelige i de Anstalter, der holdes enten af Staten eller af Kommunen. For Statens Vedkommende følger det af sig selv, at der ikke be-